

Роберто Паванело

МИШ ШИШ
**Благо на
гробљу**

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

■ Laguna ■

Наслов оригинала

Bat Pat

Il Tesoro del cimitero

All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Edizioni Piemme S.p.A., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

Text by Roberto Pavanello

Original cover and Illustrations by Blasco Pisapia

Copyright © 2006 Edizioni Piemme S.p.A., via Tiziano 32, 20145 Milano, Italia

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8, 20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantyca.it
www.atlantyca.com

Translation copyright © 2012 za srpsko izdanje, Laguna

1.	Бежи, Мишу, бежи!	11
2.	Спектакуларне акробатске тачке	19
3.	Браћа и сестра Сребрићи	29
4.	Доручак у кругу породице	39
5.	Опет тај гавран!	45
6.	Метла госпође Петровић	51
7.	Демократско гласање	56
8.	Посета гробљу	62
9.	Капетан Трафалгар	75
10.	Слатка фаца	85
11.	Компјутерски пират	94
12.	Лов на благо	99
13.	Ко још верује у духове...	113
14.	Никад више бушни ђонови	119

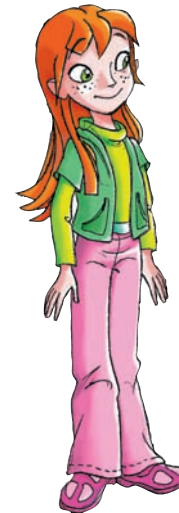
ЋАО... ЕВО МЕ!
ЈА САМ МИШ ШИШ!

ЗНАТЕ ЛИ ЦИМЕ СЕ БАВИМ У ЖИВОТУ? ЈА САМ
ПИСАЦ, А СПЕЦИЈАЛНОСТ СУ МИ КЊИГЕ ОД
КОЈИХ ЦИТАОЦЕ ПОДИЛАЗЕ ЖМАРЦИ:
ОНЕ КОЈЕ ГОВОРЕ О ВЕШТИЦАМА, УТВАРАМА,
ГРОБЉИМА... УКРАТКО, СТРАШНЕ ПРИЦЕ. АЛИ
МОРАМ ДА ВАМ ОДАМ ЈЕДНУ ТАЈНУ:
ЈА САМ У СТВАРИ ВЕЛИКА КУКАВИЦА!

ПРЕДСТАВЉАМ ВАМ
СВОЈЕ ПРИЈАТЕЉЕ...

МИЛЕНА

Старост: осам година
Посебне особине: обожава
паукове, змије, мишеве,
жабе крастаче...
Слаба тачка: кад је нерво-
зна, боље вам је да је за-
биђете у широком луку
Омиљена реченица:
„Пожурите, ленштине!“

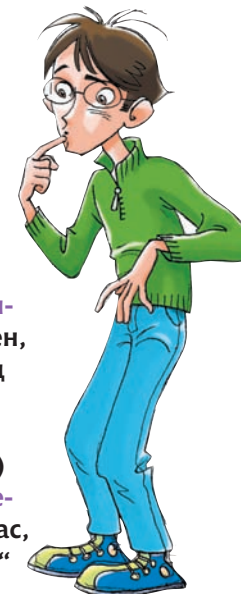

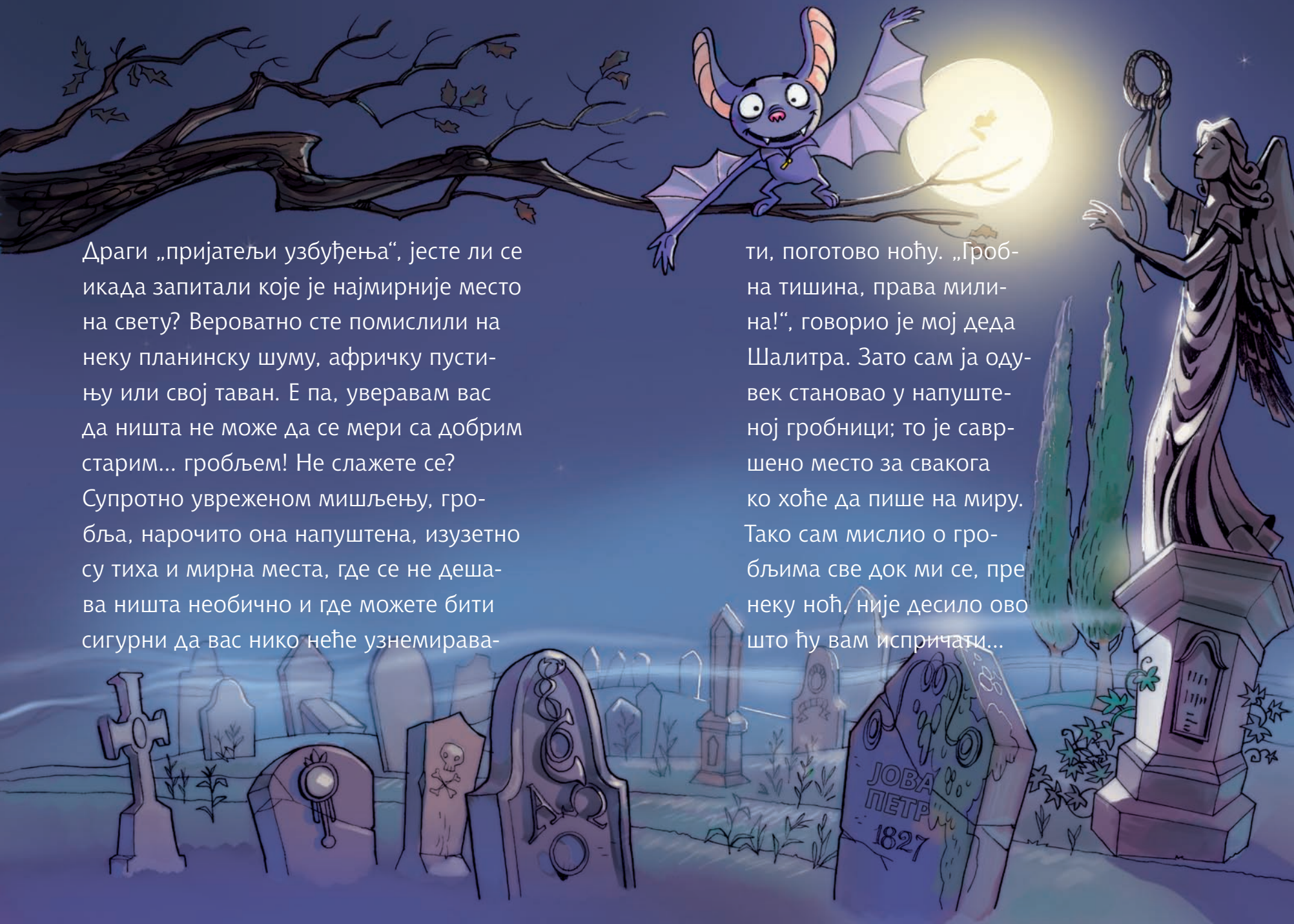
ПАЈА

Старост: девет
година
Посебне особине:
уста му никад нису
затворена
Слаба тачка: вели-
ка је кукавица!
Омиљена рече-
ница: „А како би
било да нешто
презалогајимо?“

НИКОЛА

Старост: десет
година
Посебне особине:
промишљен,
интелектуалац
Слаба тачка:
ниједна (тако
бар он каже...)
Омиљена рече-
ница: „Само час,
размишљам...“

Драги „пријатељи узбуђења“, јесте ли се икада запитали које је најмирније место на свету? Вероватно сте помислили на неку планинску шуму, афричку пустињу или свој таван. Е па, уверавам вас да ништа не може да се мери са добрим старим... гробљем! Не слажете се? Супротно увреженом мишљењу, гробља, нарочито она напуштена, изузетно су тиха и мирна места, где се не дешава ништа необично и где можете бити сигурни да вас нико неће узнемирава-

ти, поготово ноћу. „Гробна тишина, права милина!“, говорио је мој деда Шалитра. Зато сам ја одувек становао у напуштеној гробници; то је савршено место за свакога ко хоће да пише на миру. Тако сам мислио о гробљима све док ми се, пре неку ноћ, није десило ово што ћу вам испричати...

1.

БЕЖИ, МИШУ, БЕЖИ!

ио је мркли мрак. Већ неколико сати седео сам над белим листом папира, са гушчјим пером у руци, мастионицом крај себе и без икакве идеје за следећу причу. То се понекад дешава писцима... Одлучих да устанем и изађем на ваздух, у потрагу за надахнућем: ноћ је била прелепа! Направих неколико панорамских летова изнад своје територије и искористих прилику

да презалogaјим неколико мушица (немате појма колико волим мушице!), а онда се обесих наглавачке о грану старог храста, близу зида подигнутог око гробља: вама људима позли кад вам се крв слије у главу, али нама, слепим мишеви-ма, у том положају нагрну одличне идеје! Видео сам небо наопачке, али је ипак било

лепо: попут великог црног плашта присутог светлуцавим бисерима! Аууу, каква

поетска реченица! Можда сам управо добијао инспирацију. Штета само што је лепљива измаглица готово потпуно прекрила гробове, па су вирили само врхови старих надгробних споменика. Зажмурих и стадох да послушајем ноћне звуке помоћу свог невероватног слуха: дашак ветра у крошњама чемпреса, цврчање неког цврчка ноћобдије, па чак и шум змија између камења... А онда наједном све утихну. Висио сам и даље на грани и спокојно се љуљао, а онда се изненада најезих због ужасне шкрипе: неко је отворио стару гробљанску капију!

Прпа! Ко ли је то? Мој мозгић брзо размисли и закључи да имам само две могућности: да останем непомичан и изигравам лист, или да појурим у сусрет тој загонеци... и опасности! Ко зна зашто, определих се за прво решење.

Одједном видех како се из сло-
ја магле помаља погурена прилика са
капуљачом на глави, умотана у велики
црни огртач до земље. Преко рамена је
носила стари јутани џак.

Она стаде испред једног надгробног
камена већег од осталих. Две кошчате
и изразито беле шаке отворише џак и

извадише пијук. Прилика заби врх пију-
ка испод плоче која је прекривала стари
гроб, па притисну крај дршке не би ли
померила камен.

Била ми је окренута леђима, али
сам видео да дрхти од великог напо-
ра. Најзад јој пође за руком да напра-
ви отвор широк најмање пола метра.
Затим баци пијук и одмаче се два
корака тешко дишући, па неочекива-
но подиже поглед ка небу и испусти
пискави врисак: *Краааааа! Краааааа!*

Сачека мало док се на тамном небу
не појави велики црни гавран који се
бешумно спусти на најближи надгробни
камен.

„Јеси ли га пронашао?“, упита прили-
ка са капуљачом.

Гавран заврте главом и махну кри-
лима као да одговара одречно. Човек
бесно стегну песнице.

Осећао сам се *прилично* лоше и хтео сам да збришем одатле све у шеснаест, али нисам имао храбрости чак ни да дишем из страха да ме не примете.

Прилика с капуљачом за то време поново приђе гробу и спусти се унутра кроз мали отвор. Нисам могао да видим шта се дешава тамо доле, али на основу тутњаве која је допирала из раке, схватих да тај тип нешто тражи!

Он на крају провири из отворене јаме и подиже главу ка мени, тако да сам могао да видим његово језиво лице: белу лобању!

Прпа! Морао сам да зацвилим при погледу на то дражесно лишце и то је била моја једина грешка. Тај јаук је био сасвим тих, кунем вам се, али га је он ипак чуо. Стојећи и даље у гробу, он испружи руку и показа ме оној својој птичурини, уперивши у мене дугачак,

танак прст. Није требало бити геније па схватити да тај покрет значи: „Ухвати ово њушкало, живо или мртво!“ И гавран се стварно залете ка мени као метак.

Мој мозгић још једном брзо размисли и закључи да овога пута имам само једну могућност: да побегнем одатле главом без обзира!

2.

СПЕКТАКУЛАРНЕ АКРОБАТСКЕ ТАЦКЕ

воници у Магловграду управо су избили три сата, а Никола Сребрић још није ни ока склопио.

Он покуша да размишља о нечем лепом: на пример о распусту проведеном у Француској. Онда се, међутим, сети да је у ресторани пробао пужеве и да му се смучило.

Паде му на памет да би могао мало да чита. Упали светло и стави дебеле